

מסורת הש"ס

ה"ג וכו"ם ציטול מקח לרבנן לית להו. כלומר דלוגנא ודאי אית
 להו דמן המורה היא דכמיב לא מונו (ויקרא כה) אבל ציטול מקח לית
 להו אלא סצינא להו יותר משמות כשמות עזמא דמי וקנא ומוחזיר
 אונא. והסגן. צפרק הובז [מ:טו] ר' יהודה אומר המוכר ס"ם כממא
 ומרבניא אינו להם דין אונא מוכר (ר' יהודה אומר המוכר ס"ם כממא

לו דו'. ואמר' בגמרא [שם נח:] עד כמה לא
הוי אונאה אמר רמימר עד כדי
דמיהן דהיינו יתר משתות לא הוי
אונאה אליבא דרבי יהודה ואפילו
להחזיר אונאה אלא מחילה היא דעביד

מוסף תוספות

א. [א]ת איתא דמתנה, הו"ל לימיר ליה בפירושו, שיהיו כיון שאין קנינו ע"ה חבירו מוריש בו, ומה שכות עינים היא הז' שאומר לשם ק"י, אז"ל פקדון רבתינו. חס"י. שנינו ראי' וכו'. ולכריכה וכו' למשווא בלא אוכף ומרדעת, והא ותנן שפירות אוקימנא לה שפירות אוקימנא לה בלא בחמה המושכת בו מ"מ הפירות ואריות ולכריכה ולמשוא בלא אוכף ומרדעת, דעני יוני.

ב. דמקרא סתים עולא, וזאמר אבל אוכף ומרדעת ד"ה מכורש ש"מ דאפי' אין ערן עליו מכורש. כ"ן.

והוא והתנן (ב"מ 31) ר' יהודה אומר אין המכיר סמ"ח בדמים קורס הכר. ואמר לו לא אמרן. דאין לחס אונאה: אלא את הבעדים והשורטות והקרקעות וההקדשות אבל בדמיה ושאר מילי אמרן. בימה לון אונאה ומתבטל ומשני מאי אין הדמים ידא. קדתי מתי דרדרא: הוי בטול מקח. והואיל שנתנה. אבל אחיזי להאביה דמכר את הצמח לא מכר את הבקר: ואי כביעת אימא כי אמר רבנן אונאה בטול מקח. הני מילי כבדי שדעתה טעה והיו כגון שחוח דלא קנה ליה לאינש אם נתנה או לא נתנה בטול מקח. הריכא אבל מתייבא להאביה דמכר לו את הצמח במתאם. ואי דאפי' לא מכר לו את הבקר ודאי אין חרעת טעה בכך ודאמר ידעי ליה ללא

מכר את הבקר ויבטל המכר משום
שווי כולו ליה ויבטל וימנה הוא
ומכר דבריו ויבטל מהאית
וזו מנהגו הוא דקד יחייב
שיפאק המוכר את
החמור: סתם לא את
כלי: כלי: מנהג ערלה מחלוקה.
החמור נכנסו דברים בני
שקל: ששק: שחלבו
החמור: ודיסקא: איתו
החמור ששקלבו בו התבן
לצורך אכילתו וכן ער
החמור: כומי: מפרש לך
המכרה דברים איתך
שנים דכל דני למשיני ניהו.
דח"ק מכר משה לא מכר
דסתם חמור לרביה
ועמוד וכל משיני החמור
אית מכר ויה לאו
לרביה: ויבטל: למשיני עמוד.
והני נמי משיני ניהו:
החמור ומרדע: אית לבד
דלרביה עמוד דברי הכל
אפי' רבנן מרד ומרדע:
לרובין ציג"ל: א'
קדקדק: משיני: טמא
דמכר וכו': פשוט מכר את
החמור ואת המרדע הויאל
שיפדש: וכל לא אמר ליה
החמור וכלי איתו מרדע
אין מכורין בסתמא וקשיא
לעולם אמר אבא אוקף

וְבִי תִימָא אַרְבַּנְן בִּיטוּל מִקָּח לֵית אַחוּב'. הוּא מַנִּי לְמִפְסַךְ מִרְשָׁא דקַמְי אֱלו דְבִרִּים שְׂמִין לֶהֱס אֲוֹנָהּ הַעֲבִידִים וְהִקְרַעְשׁוּ כּו' מַכְלָל דְּשֹׁאֵר דְּבִרִּים יֵשׁ לֵהֶן אֲוֹנָהּ אֱלָם מִשּׁוּם דְּהוּ מַנִּי לְדִלְחוּי כּו' מִנִּי ר' יְהוּדָה הֵיא: **אֲבָל** בְּכִי שְׂמִין חֲדָתָא מוֹעָה (לְדִלְחוּי אֲמִירָא) מִתְנַה גִּזְרֵי דְהוּ. אֲמִיר רִיבִ'ס דְּלִיכָא

וכי תימא ביטול מקח לרבנן לית להו ולא
והתנן⁶ רבי יהודה אומר המוכר ס"ת בהמה
ומרגלית אין להן אונאה אמרו לו "לא אמרו
אלא את אלו מאי אין דמים ראייה נמי דקתני
דהוי ביטול מקח ואיבעית אימא ככי אמור
רבנן אונאה וביטול מקח בכדי שהדעת
טועה אבל בכדי שאין הדעת טועה לא
אימור מתנה יהב ליה: **מתני'** המוכר
את החמור לא מכר כליו נחום המדי אומר
מכר כליו רבי יהודה אומר פעמים מכורין
פעמים אינן מכורין כיצד היה חמור לפניו
ובכליו עליו ואמר לו מכור לי חמורך זה הרי
כליו מכורין חמורך הוא אין כליו מכורין:
גמ' אמר עולא "מחלוקת בשק ודיסקיא
וכומני דתנא קמא סבר סתם חמור לרכוב
קאי ונחום המדי סבר סתם חמור למשאוי
קאי "אבל אוכף ומרדעת קילקלי וחבק ד"ה
מכורין מיתבי חמור וכליו אני מוכר לך ה"ז
מכר את האוכף ואת המרדעת ואת הקילקלי
ואת החבק אבל לא מכר שק ודיסקיא וכומני
ובזמן שאמר לו היא וכל מה שעליה הרי
כולן מכורין טעמא דא"ל חמור וכליו הוא דקני
אוכף ומרדעת הא לא א"ל הכי לא⁶ הוא
הדין דאע"ג דלא אמר ליה חמור וכליו נמי
אוכף ומרדעת מכורין והא קמ"ל דאע"ג
דאמר ליה חמור וכליו שק ודיסקיא וכומני
לא קני מאי כומני אמר רב פפא בר שמואל
"מרכבתא דנשי איבעיא להו 'בעודן עליו
ממחלוקת אבל בשאינן עליו מודה להו נחום
המדי או דלמא בשאינן עליו מחלוקת
אבל בעודן עליו מודה ליה רבנן לנחום ת"ש
ובזמן שאמר לו הוא וכל מה שעליו הרי כולן

א בעודן עליו מחלוקת הא מני רבנן היא אלא אי אמרת
קת אבל בעודן עליו דברי הכל מכורין הא מני לעולם
חלוקת ורבנן היא ואימא ובזמן שאמר לו הוא וכל מה
שמע רבי יהודה אומר פעמים מכורין פעמים שאינן
דקאמר תנא קמא קאי רבי יהודה לא רבי יהודה
מלתא

עם טועה. וסבור בלבו שך שזה כגון שזה ה' צו' או צו' ב' כמתניתין דלמד שזה פרוטה אין קוין אותו בזמנה או מאתים. צו'. יש לנו לומר דמתנה בעלמא הוא דהיינו ליה: **ביתנ' גליו.** **המורד** זו. כמות שהיא עם כלים שעליה: **המורד היא.** כלומר וסבירא ליה לרבי יהודה דאין כליו מכורין אפילו בעדון עליו: מור כגון שך ודיסקיא שעשוין ל' לטוב בזהב מכאוי ולתת על והאשה יסקת במשאוי דקמס חמור לרביבת אנשים קאי: **דס' החמור** יסם לא מכר אותם כלים העשוין למשאוי אלא אותם יר למשאוי עומד וקנה כולן גם האוכף ומרדעת דלטעון משאוי יינגל' לקשור האוכף בזהב' החמור: **חבק.** פוטרי' וזרי מור לא קנה את האוכף ומרדעת. ואם איתא לעיולא הא מני לא רבנן היא: **לא הוא הדין צו'.** ורבנן היא ולא נחוס המדי לנחוס מור וכליו. לא אהני האי ייתור לשון לטפוי שק ודיסקיא ולא קני שק מדיה אבל בשאין עודן עליו מולקס. ואפ' אורכ ומרדעת יו: **לא דלמא בשאין עודן עליו מולקס.** ואפ' אורכ ומרדעת ילו שק ודיסקיא וכומני ובע"כ בעדון עליו מיירי דהא קמני וכל בזהדיא וכל מה שעליו כדקמני סיפא: **אי אמרת בשלמא בעדון עליו עליו:** הא מני. לא נחוס ולא רבנן דהא בעדון עליו מיירי ואפ' סיפא ה"ל לפרוכי מרישא דקמני בזהדיא לא מכר אלא משום דעיקר מלא פרוכי מניה דסיפא: **ס' רבי יהודה אומר פעמים מכורין צו'.** ס' דלמר זו למשמע כמו שהיא טעונה משה כליו מכורים. ואמאי מכר ואמאי איהו למימר פעמים מכורין צו' ולהכריע בניהם אמאי מילתא

כב א מ״י פ״ג מהל' מביב' ה' חו"פ"ג ה' יג סמג לאור קע טוש"ע ח"מ ס' רב סט"ו:
כג ב מ״י פכ"ז מהל' מביב' ה' סמג עשין פכ טוש"ע ח"מ ס' רב סעף ח:
כד ג ד ה ו ז מ״י שס ה' ד טוש"ע שס סעף י:

צינגל"ש [צינגל"א].
 חבק (רצועת בטן
 של הסוס וכיו"ב).
 פוטרי"ל [פייטרי"ל].
 חבק (חלק מהרתמה
 ששמים על חזה האתון

[illegible][illegible]

(א) גי' רבינו זכאון הוא כמו שב' המוס' כאן בשם י"א ספרים ובי' השני שב' דר"י מפרש ממש ולא פליגי.